

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XXIII. Qua se consolari re queant illi, qui in oratione à distractionibus inquietantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

Deum. In quæ verba notant S. Thomas & Bonaventura, eum, qui sine debita præparatione ad orandum se componit, Deum quodammodo tentare. Nam, vt docent Theologi ac sancti Patres, Deum tentare, nihil est aliud, quam aliquid ab eo impetrare velle, ordinatis & necessariis ad hoc mediis non adhibitis. Perinde ac si quis diceret, Nolo comedere, quia potest me Deus sine vlllo cibi adminiculo sustentare: ipse me certo alet & pascet; esset hoc tentare Deum, & sine vlla necessitate miraculum fieri postulare. Sic respondit Saluator noster Christum, cum ei ad templi pinnaculum subuecto persuadere cacodæmon est conatus, vt se deorsum iaceret; Deum namq; Angelus missurum, qui eum cadentem manibus suis exciperent; *Non tentabis*, inquit, *Dominum Deum tuum*: equidem possum per templi gradus descendere; alterum illud, esse & Deum tentare, ac vt citra necessitatem vllam miraculum patrarer, petere. Tam præstans ergo & necessarium ad bene orandum medium est, ipsa præuia ad eam præparatio, vt dicat Sapiens, eum qui sine illa orare gestit, Deum quodammodo tentare, & velle vt miraculose secum agat. Vult quidem Dominus vt bene, attente, ac reuerenter oremus, sed hoc non nisi per media ordinata & solita fieri vult, ad eam nimirum eo, quo diximus modo, nos præparando ac disponendo.

CAPVT XXIII.

Qua se consolari re queant illi, qui in oratione à distractionibus inquietantur.

Tunc solum (vt ad eorum, quos hæc tentatio inquietat, consolationem notat Basilius) in oratione per has cogitationes & distractiones Deus offenditur quando quis propria sua voluntate, sponte, aduerteret, & videndo id quod

agit, in oratione distrahitur, & parua cum reuerentia & respectu in ea versatur, Quisquis ad orandum cum deliberato de studiis, officio, aut rebus agendis in oratione cogitandi proposito ac voluntate se componit, reuera meretur vt ei oranti Deus non intendat vel auscultet, sed potius eum propterea castiget. Quocirca egregie Chrysostomus, *Tu non audis, ait, orationem tuam, & Dominum vis audire precem tuam?* Porro quando quis in oratione moraliter facit quod in se est, & quidquid potest, ac nihilominus ex infirmitate distrahitur, & tantam quantum forsitan vellet, habere attentionem non potest, sed cor hominem deserens ac peregrinans alio diuagatur, iuxta illud Prophetæ, *Cor meum dereliquit me*; tunc adeo Dominum propterea non offendit, vt eum ad compassionem & misericordiam potius flectat. Ipse siquidem infirmitatem & debilitatem nostram perspectam habet. *Quomodo miseretur pater filiorum, miserus est Dominus timentibus se, quoniam ipse cognouit figmentum nostrum.* Id est, quemadmodum pater, qui filium mentis impotem habet, ei compatitur, & magna commiseratione emouetur, quoties eum sensate loqui incipientem in stolidas ineptias & deliramenta desinere videt: ita quadam elementissimus ille pater cœlestis nostri miseratione & compassionem tangitur, dum tantam esse naturæ nostræ debilitatem & infirmitatem videt, vt, quo tempore quam sensatissime cum illo nobis agendum est, quam primum in sexcentas cogitationes impertinentes & ineptas dilabamur. Quare etsi nullam omnino in se quis deuotionem & dulcedinem spiritus sentiat, sed insignem potius ariditatem, & quendam variorum cogitationum & imaginationum confictum, & toto orationis tempore hoc pacto turbetur, non propterea minus hæc eius oratio Deo optimo maximo placet, minorisque in diuino eius conspectu valoris est aut meriti; quin imo sæpe numero & gratior & magis meritoria

Hom. 17. in varia loco Matt. tom. 2.

Non inuoluntaria.

Psal. 39. 120.

Pf. 102. 13.

Oratio arida sine culpa sæpe plus meretur.

toria esse solet, quam si magnam in eadem animi deuotionem & consolationem sensisset, quod maiorem in illa pro Dei nomine laborem difficultatemque subierit ac perpeffus sit: neu minus per illam orationem gratiarum, neue pau- ciores ad melius Domino feruendum, & magis in uirtute & perfectione cres- cendum dirigentes fauores consequi- tur, quamuis eos ipse non percipiat. Prorsus sicut aegroti cibos quosdam succulentos & vegetantes comedenti contingit: hic enim quamuis nullum in eorum lumpione gustum saporemue, & magnam potius afflictionem ac crucia- tum percipiat, nihilominus reuigorescit, eorumque adminiculo conseruatur, & vires pristinas recuperat.

Ex supradictis videre erit, insignem diaboli illusionem, grauem tentationem esse, dum ideo solum quis orationem in- termittit, quod à variis cogitationibus & tentationibus impertinentibus dum orat diuexetur. Hoc duntaxat hic ad- monendum, vt, scilicet caueamus, ne hac occasione, & per speciem debilitatis quasi plura prestare nequeamus, nescio quis tepor ac remissio in animum nostrum irrepit, cum praefertim quocun- que, à quolibet vento leui negotio abri- piamur, dum cogitationem & imagina- tionem, quocunque uoluerit, libere ex- spatari ac diuagari sinimus, vt postea copiosius suo loco ostendemus: sed vt faciamus quod in nobis est, accurate in- quam ac diligenter omnes cogitationes inutiles dispellamus & abigamus, sicut olim Abraham Patriar. ha aues arebat & fugabat, ad sacrificium suum impor- tune aduolantes. Quod cum pro eo atque oportet, ac quantum possumus praestiterimus, non est quod amplius nos disceruiemus. S. Brigitta, vt in uita eius historia legimus, cum quadam uia inter orandum grauib. tentationibus diuexaretur, B. Virgo illi apparens, ait, Caco daemon omne bonum hominibus inuidens, ipsos dum orationi incum-

bunt, omni qua potest arte & modo im- pedire & disturbare satagit: at tu filia, etsi à quibuscunq. in ea tentationibus, tamen impertinentissimis, diuexeris, atque adeo eas dispellere non posse tibi uidearis, da operam vt in bona tua uoluntate & sanctis desideriis, prout po- tueris, perseueres; & erit hæc optima & uilissima oratio, summi que apud Deum meriti. Supra porro optimum quod- dam, ad recuperandum id quod per di- stractionem uidemur amississe, medium suggestimus.

CAPVT XXIV.

De tentatione ad somnum, unde ea proueniat, & eius curande remedia suggeruntur.

TENTATIO ad somnum, quæ est noua quedam distractionis species, nonnunquam à causa aliqua naturali habere ortum potest puta à somni defe- ctu, à magna corporis defatigatione ac labore, tam à tempore ipso, & arate, de- nique à nimio cibo ac potu, etsi is etiam sit aqua. Interdum uero à mera demo- nis tentatione oritur. Sic sibi veteres illi sanctique eremi Patres commemorab- ant, à Deo in spiritu ostensum, quod- dam esse demones, qui Monachorum ceruicibus & capitibus insistentes, eas ad dormiendum inducerent, alios uero, qui digitum ori inferendo, eosdem oscitare facerent. Alias hoc à nostra tepiditate ac negligentia nascitur, & quod eo in- ter orandum simus situ, qui facile som- num conciliet, & ad stertendum indu- cat. Præcipuum, quod quoad hoc datur remediū, est id hoc quod supra, ad atten- tionem in oratione habendam, dedi- mus, vt nimirum recordemur, in Dei nos conspectu uersari. Nam vt qui ante Prin- cipis oculos uersatur, dormire non au- det.

Oratio non intermit- tenda, sed di- stractionibus fortiter resi- stendum.

Tract. 8. c. 30.

Gen. 15. 11.

Refert Blof- sus c. 3. Mo- nialis spirit.